Lo vièlh masuc

Paubre masuc, aduèi abandonat
As abrigat al mièg de ta montanha
De gens qu'aici veniáun per far campanha,
Jos l'asuèlh grand, tot còp ennivolat
As retrassat lor gaug, coma lor lanha.

Per un estiu, plan luènh de sa companha,
La montanhièr, pr'aicí èra logat,
Totjorn valent e melhor qu'un soldat,
Luchava sol còntra la tèrra estranha
E Io mal temps, saique destimborlat.

Quand la nivol montava del valat
0 quand los fums negàvon la campanha,
L'òme alanguit cantava ‘na sonsanha
Per se donar lo clam d'un consolat
En esperar que passe la malanha.

En darreiriá sabiá çò que se ganha
D'aver trimat, al ras d'un vedelat,
En manejar lo pal o l'encalat ;
Quora a l’ostal, enclaus dins la limanha,
Teniá lo prètz : son temps èra acabat...

Masque l'antan fugís descabelat
E lo progrés que mena la çaganha
A plan daissat, qu'ençai, la teleranha,
Mai lo tropèl, sans cap, desturbelat,
Que va solet per enchaupir la sanha.

Sonque l'ivèrn adara te maganha
Ambe l'eicir que tipla lo teulat
E fa qu'a tròç, s'engruna ton palhat...
Qu'al donc deman, en arpejar la sanha
Sauprà masuc ! se siás estat ?

Zefir Bòsc *Narcisse d'argent de l'Académie des Jeux Floraux de Toulouse - 3 mai 1983 -*